Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 130 216 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
Volgens uw verklaringen bent u een Rohingya uit de deelstaat Arakan in Myanmar. Toen u nog zeer jong was werd u door uw vader naar Bangladesh gebracht en werd daar samen met uw zussen achtergelaten bij J.(…) H.(…), een vriend van de familie. Eerst verbleef u een jaar in het Gundumkamp en vertrok nadien naar het Kuthupalongkamp waar u twee jaar verbleef. Nadien ging u naar Dhaka waar u bij een familie werkte. In 2001 gin u terug naar het kamp om uw zussen te zien. Daar kreeg u van de verantwoordelijken van het kamp spontaan een geboorteakte van Myanmar, een familieboekje, een document van Kutupalong Refugee Camp waarin vermeld staat dat u de kampautoriteiten helpt om andere Rohingya's te repatriëren naar Myanmar, een document van "UNHCR Cox Bazar van 1992" en een familielijst van het vluchtelingenkamp. Daar u als vluchteling geen rechten had in Bangladesh, daar u slecht behandeld werd en daar u ziek was zou u besloten hebben om

Bangladesh te verlaten. Op 23 oktober 2011 nam u een vlucht naar Italië, waarna u doorreisde naar België om hier op 3 november 2011 asiel aan te vragen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Myanmar diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging en dat u bij een eventuele terugkeer naar Myanmar alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiaire Bescherming zou lopen. U heeft immers noch door uw verklaringen noch door uw documenten het Commissariaat-generaal kunnen overtuigen dat u een Rohingya bent uit Myanmar.

Uit het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt duidelijk dat u geen bewijs voorlegde dat u afkomstig bent uit Myanmar (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen legde u een geboorteakte voor van Myanmar en verklaarde u dat u dat document reeds in uw bezit had tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en p.6). Dat u dit document wel meehad tijdens uw gehoor voor de DVZ, maar niet moest tonen kan niet overtuigen. In de vragenlijst staat duidelijk vermeld dat u geen bewijs had dat u geboren bent in Myanmar. Bovendien blijkt uit dezelfde vragenlijst dat bij vraag 20 u uitdrukkelijk werd gevraagd naar andere documenten, waaronder een geboorteakte. Dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken uw geboorteakte niet moest tonen is bijgevolg ongeloofwaardig en wijst erop dat u die documenten op de één of andere manier later heeft aangevraagd of verkregen. Hoe dan ook de geboorteakte dat u nu voor het Commissariaat-generaal voorlegt vertoont een weinig officieel karakter. Het gaat hier immers enkel op een ingevuld papier, zonder stempels of zegels. Hetzelfde kan worden gezegd over de andere documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt. Wat betreft het document dat volgens uw verklaringen uitgereikt werd door het "UNHCR" blijkt duidelijk dat het niet gaat om een officieel document dat "UNHCR" normaliter uitreikt. Zo staat er geen hoofding op het document en is er ook geen naam en handtekening vermeld van een bevoegd persoon die dergelijke documenten uitvaardigt. Wat betreft het document uitgereikt door het "Kuthupalong Refugee Camp" moet worden opgemerkt dat er in dat document geschreven staat dat u de kampautoriteiten hielp bij de repatriëring van Birmaanse vluchtelingen in Bangladesh. U rept hierover echter met geen woord in uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Daarenboven kan worden opgemerkt dat het document in gebrekkig Engels is opgesteld met enkele schrijffouten, wat de authenticiteit ervan verder ondermijnd. Wat betreft het "Family Book" dat u ook als bewijs voorlegt dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hoe u dat document en ook de andere documenten heeft verkregen niet kunnen overtuigen. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u naar het kamp gegaan was om documenten op te vragen en nadien dat u naar het kamp bent teruggegaan om uw zussen te zien en dat de documenten spontaan aan u werden afgegeven zonder dat u erom had gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Hoe dan ook het is volstrekt ongeloofwaardig dat een "Family book" dat niet op uw naam staat maar op de naam van Z.(…) H.(…) geregistreerd wordt zo maar na een periode van een zestal jaar aan u wordt uitgereikt enkel en alleen omdat uw naam ook op dat document staat. Overwegende dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie bij het dossier is gevoegd dat het in Bangladesh gemakkelijk is om valse documenten te verkrijgen en dat er dus ook "Family Books" verkocht worden, hebben de door u voorgelegde documenten geen enkel bewijswaarde meer. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een Rohingya bent afkomstig uit Myanmar. Bovenvermelde conclusie wordt tevens versterkt door uw verklaring dat u op de vraag welke taal u sprak u enkel kon vertellen dat dit een taal is die verwant is aan het Bengaals met een Chittagong accent (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p. 3). Hoe die taal juist noemt wist u niet te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Op de vraag welke taal u sprak in het kamp en met de andere Rohingya's zei u dat dit Bengaals was, maar dit is niet aannemelijk daar de Rohingya's onder elkaar logischerwijze hun eigen taal, het Rohingya, zouden spreken en niet de taal van het land van verblijf, zijnde het Bengaals. Het is in dat verband dan ook ongeloofwaardig dat u de kennis van uw moedertaal probeert te minimaliseren door te stellen dat dit in het kamp niet werd gesproken.

Verder blijft u ook eerder vaag over hoe u probleemloos de immigratie in Italië bent gepasseerd. U beweerde dat dit met een "Agriculture Visa" voor Italië was (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U gevraagd voor wie en waar u dan ging worden tewerkgesteld kon u geen antwoord geven. Overwegende dat voor een persoon afkomstig uit een land die niet tot een Schengenland behoort bij het binnentreden van de Schengenzone aan een diepgaande controle kan worden onderworpen over zijn reisdocumenten en over het doel van zijn reis, is het weinig geloofwaardig dat u met een dergelijk beperkte voorbereiding Italië kon binnen reizen. Bijgevolg is er een vermoeden dat u op legale wijze de Schengenzone bent in gereisd. De documenten die u tijdens het gehoor voorlegt werden hierboven reeds besproken.

Na het gehoor legt u nog een fax neer waarin het "UNHCR" zou bevestigen dat u bent geregistreerd in Cox Bazar in 1992 en in 1994. De nieuwe informatie bestaat uit een fax van het document van

het "UNHCR" d.d. 1992 dat u reeds tijdens het gehoor voorlegde en dat hierboven reeds werd besproken en eenzelfde document van "UNHCR" d.d. 1994. De nieuwe informatie die u voorlegt spreekt zich niet uit over de authenticiteit van die documenten en bevat geen officieel document waarin het "UNHCR" zich uitspreekt dat u bent geregistreerd. Daarenboven beschikt het Commissariaat-generaal over informatie dat "Family Books" van Rohingya's worden verkocht. Het is dan ook mogelijk dat er wel iemand met de naam H.(…) A.(…) is geregistreerd, doch in het licht van bovenstaande vaststellingen is het niet overtuigend dat u ook die persoon bent. Bovendien is het ook eigenaardig dat u in 2001 spontaan alle kampdocumenten heeft gekregen maar dat deze niet de registratie bevatten van 1994 die u nu wel voorlegde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van de vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 12, 1, a van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij destijds bescherming genoot in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, daar hij afkomstig is uit Cox's Bazar, waar de UNHCR opereert. Aangezien verzoeker Bangladesh verliet, en dus niet langer onder de beschermingsregeling van de UNHCR valt, dient toepassing te worden gemaakt van het tweede lid van dit artikel en moet verzoeker ipso facto als vluchteling worden erkend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 33 van de Conventie van Genève, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat de asielaanvraag van verzoeker enkel dient te worden onderzocht ten aanzien van Myanmar. Het feit dat verzoeker eerst in een vluchtelingenkamp van de UNHCR zat in Bangladesh en daarna verder in Bangladesh verbleef als een etnische minderheid wordt dan ook volledig genegeerd.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift het e-mailverkeer tussen het BCHV en de UNHCR toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn afkomst en asielrelaas dat hiermee verbonden is. Verzoeker stelt dat hij met zijn vader destijds Myanmar verliet en naar Bangladesh trok en dat hij Bangladesh verliet omdat hij er als vluchteling geen rechten heeft en niet goed wordt behandeld (stuk 18, vragenlijst, vraag 5; stuk 5, gehoorverslag 1, 2, 5). De Raad is echter van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk een Rohingya moslim te zijn afkomstig van Myanmar en “als vluchteling” in Bangladesh te hebben verbleven. Vooreerst blijkt uit het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk dat verzoeker geen bewijs van zijn identiteit kon voorleggen (stuk 18, verklaring, vragen 6, 18, 19, 20, 21). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt verzoeker echter plots in het bezit van een geboorteakte (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). De verklaring van verzoeker dat hij deze ook mee had tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan geenszins overtuigen, nu verzoeker werd gevraagd of hij documenten zoals een geboorteakte mee had (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6; stuk 19). Bovendien kan geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van dit document, nu het slechts een ingevuld papier is zonder enige aanwijzing dat deze van een officiële instantie komt. Ook het document van Cox’s Bazar waaruit zou blijken dat verzoeker de kampautoriteiten hielp met repatriëringen van vluchtelingen uit Myanmar, kan geenszins overtuigen. Dit document bevat immers enkele taalfouten, zoals “in respects of” of “requsted”. Daarenboven is dit document strijdig met de verklaringen van verzoeker. Zo heeft verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins vermeld dat hij de kampautoriteiten zou geholpen hebben met repatriëringen. Verzoeker verklaarde overigens dat hij slechts een jaar in Gundum kamp en vervolgens twee jaar in Kuthupalong kamp in Cox’s Bazar verbleef. Vervolgens zou verzoeker op twaalfjarige leeftijd naar Dhaka zijn gegaan om er voor een familie te werken (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker op dergelijke jonge leeftijd zou instaan voor de repatriëring van personen uit het kamp. Tevens komt de foto op dit document niet overeen met de jonge leeftijd van verzoeker. Bovendien geeft de stempel op dit document, hoewel niet volledig leesbaar, duidelijk een datum in de jaren 2000 aan. Verzoeker werd echter geboren in 1985, waardoor ook dit niet overeenstemt met zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Cox’s Bazar (stuk 5, gehoorverslag, p. 1, 2). Ook het door verzoeker neergelegde ‘Family Book’ kan niet overtuigen. De verklaring van verzoeker dat hij in 2001 naar het kamp ging om zijn zussen te zoeken en toen spontaan het ‘Family Book’ toegestopt kreeg is niet geloofwaardig (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Dit ‘Family Book’ staat op naam van Z. H. en niet op naam van verzoeker zelf. Deze persoon en zijn familie zijn volgens verzoeker echter teruggekeerd naar Myanmar (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verder staan ook de namen van de zussen, die overigens ouder zijn dan verzoeker, in dit ‘Family Book’. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker dit boekje zomaar meekreeg indien zijn zussen nog in het kamp verbleven (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Overigens verklaarde verzoeker eerst dat hij naar het kamp ging om documenten te gaan vragen om vervolgens te stellen dat hij de documenten kreeg zonder dat hij erom vroeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat vervalste ‘Family Books’ gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Bangladesh. Wat betreft de informatie die aan verzoeker werd opgestuurd door de UNHCR en het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde mailverkeer, stelt de Raad vast dat ook dit de bovenstaande vaststellingen geenszins kan weerleggen. Hoewel hieruit blijkt dat er in 1992 en 1994 een persoon met de door verzoeker opgegeven naam geregistreerd was in Cox’s Bazar, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij deze persoon is. Immers, uit de mail van de UNHCR die aan het verzoekschrift werd toegevoegd, blijkt dat verzoeker en zijn zussen op 26 juni 2002 gerepatrieerd werden. Verzoeker heeft dit echter geenszins vermeld voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde daarentegen dat hij na een driejarig verblijf in Cox’s Bazar in 1995 naar Dhaka ging om er voor een familie te werken. Hier zou hij gedurende dertien jaar op een boerderij gewerkt hebben. Vervolgens zou verzoeker gedurende een tweetal jaar geprobeerd hebben naar het buitenland te trekken tot dit uiteindelijk lukte in 2011 (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3; stuk 18, verklaring, vraag 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hem op basis van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie de vluchtelingenstatus moet worden toegekend, stelt de Raad dan ook vast dat op basis van de voorgaande vaststellingen geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst als Rohingya uit Myanmar en bijgevolg zijn verblijf “als vluchteling” in een vluchtelingenkamp in Bangladesh.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de Raad geen geloof hechten aan het feit dat verzoeker daadwerkelijk een Rohingya moslim is afkomstig van Myanmar en vervolgens “als vluchteling” in Bangladesh heeft verbleven en omdat hij er als vluchteling geen rechten heeft en niet goed wordt behandeld Bangladesh heeft verlaten.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn werkelijke afkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming, waaronder ook de subsidiaire beschermingstatus, correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn beweerde herkomst, een Rohingya uit Myanmar. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoen aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hen rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf.

2.8. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	C. DIGNEF